

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Frank Edit ügyvéd (...) által képviselt felperes neve (...) felperesnek a Dr. Horony Levente ügyvéd (fél címe 2) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. október 16. napján kelt, 35.P...../2013/6. számú ítélete ellen az alperes 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (Tízezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 506.980 forintot és ennek 2012. november 9. napjától a kifizetésig számított törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint 55.809 forint perköltséget.

A megállapított tényállás szerint az alperes üzemeltetésében áll a B... 3. szám alatt található C... C... elnevezésű vendéglátó üzlet, ahol nyilvános zeneszolgáltatás folyt. Az alperes a 2012. február 29. napján megküldött elektronikus levelében tájékoztatta a felperest, hogy az üzlet az év első napjától kizárólag heti egy napon tart nyitva, „és ebben az évben előreláthatólag a heti egy nyitva tartás is marad”. A felperes 2012. június 29. napján az üzletben ellenőrzést tartott, a felvett adatszolgáltatási lapon heti öt napos nyitva tartás szerepel. Az iratot K... G... írta alá az alperes bélyegzőjét használva. Ugyanezen év szeptember 12. napján a felperes a kávézóban újabb ellenőrzést tartott, az ekkor kiállított adatszolgáltatási lapon heti három napos nyitva tartás van rögzítve, az irat az alperes részéről aláírásra került és rajta a bélyegző lenyomata is látható. Az alperes 2012. szeptember 19-én újabb bejelentést tett, melyben közölte a felperessel, hogy az adott év január 1. napjától kizárólag hetente egy napon tart nyitva és ennek megfelelően kérte a korábban kiadott jogdíjfizetési értesítők módosítását. A felperes a 2012. február 29. és december 31. közötti időszakra vonatkozóan három jogdíjfizetési értesítőt állított ki, összesen 506.980 forint szerzői jogdíjról, ezt az alperes nem fizette meg.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a fenti időtartamra nézve 506.980 forint és ennek 2012. november hó 9. napjától a kifizetésig számított törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint a perköltség megfizetésére.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, állította, hogy az üzlethelyiség heti egy napon volt nyitva. Arra is hivatkozott, hogy vízkár miatt 2012 márciusában, illetőleg szeptember 5. és 30. napja között az üzlethelyiség zárva volt.

Az elsőfokú bíróság, utalva a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 16. § (1) bekezdésére, illetve 25. § (1) és (4) bekezdésére a keresetet alaposnak találta.

Rámutatott, hogy az alperes a 2012. február 29-én kelt feltételes módon fogalmazott elektronikus levéllel a bejelentési kötelezettségnek nem tett eleget, továbbá, hogy az Szt. 25. § (4) bekezdése alapján a felperes a visszamenőleges hatályú bejelentést nem köteles figyelembe venni. A vízkárookra vonatkozó alperesi előadást szintén utólagos közlésnek tekintette. Az alperes terhére értékelte, hogy a 2012. februári levélben egyáltalán nem utalt rá, hogy egy héttel korábban az üzletben vízkár történt, így nem lehet kinyitni, hanem arról adott számot, hogy a kávézó február 25. napján nyitva volt. A 2012. szeptember havi bezárásra való hivatkozást is elvetette, figyelemmel arra, hogy a szeptember 12. napján tartott ellenőrzés alkalmával készült adatszolgáltatási lapon nincs adat arra, hogy az üzlethelyiség zárva tartana, hanem azon az szerepel, hogy az üzlet heti három napos nyitva tartással üzemel.

Az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt, 2012. június 29. és szeptember 12. napján felvett adatszolgáltatási lapokon rögzítetteket fogadta el valónak tekintve, hogy azok tartalmát az alperes önmagának ellentmondó bejelentései, illetve védekezése megcáfolni nem tudta. Ezek pedig azt mutatják, hogy az üzlet az alperes leveleiben foglaltaktól eltérően, heti több napos nyitva tartás szerint működött. Rámutatott, miszerint az aláírt adatszolgáltatási lap a zeneszolgáltatást megfelelően bizonyítja és abban is egységes az ítélkezési gyakorlat, hogy annak aláírására a Ptk. 220. §-a alapján az üzletben tartózkodó alkalmazott is jogosult. Ezért alaptalanul vitatta az alperes a részéről aláíró személy jogosultságát. A tárgyaláson a képviselő nem vitatta, hogy az adatlapot aláíró személy az alperes megbízásából tartózkodott a helyiségben, így ezen személy az okirat aláírására jogosult volt, függetlenül attól, hogy esetlegesen az alperes és közte milyen tartalommal jött létre megbízási szerződés.

A fenti indokok mellett az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a jogdíjfizetési értesítőkben feltüntetett összegek a tényleges nyitva tartással egyezően kerültek megállapításra és kötelezte az alperest, hogy a peresített időszakra a felperes keresetében követelt összeget és annak 2012. november hó 9. napjától a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerint számított késedelmi kamatát a felperes részére megfizesse.

Az alperes fellebbezése az ítélet megváltoztatására és a marasztalási összeg 244.117 forintra történő leszállítására irányult.

Nyomatékosan hangsúlyozta, miszerint a 2012. február 29-ei levelében közölte a felperessel, hogy a kávézó az év elejétől kizárólag heti egy napon tart nyitva és ezzel eleget tett az Szjt. 25. § (4) bekezdésében foglaltaknak. Érvelése szerint a vízkár előre nem látható vis majornak minősül, azonban a káreseményeket utólagosan mindkét alkalommal jelezte a felperesnek és megküldte a káreseményről készült jegyzőkönyveket is, amit a bírósági eljárásban is csatolt. Tehát bizonyítást nyert, hogy az üzlethelyiség 2012 márciusában és szeptember 5. és 30. között a bekövetkezett vízkár, illetve az azt követő felújítás miatt nem üzemelt. Így az üzlethelyiség 2012. február 29. és június 29. napja között 13 napot, július 1. és szeptember 30. között 13 napot, illetve október 1. és december 31. között 8 napot tartott nyitva, vagyis a jogdíjfizetési az értesítőkből a felperes által felszámolt szolgáltatások nem felelnek meg a valóságnak. Az előadottakat követve táblázatos formában részletezte, hogy a peresített időszakban összesen 244.117 forint szerzői jogdíjfizetési kötelezettsége keletkezett, és erre az összegre kérte leszállítani az ítéleti marasztalást.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel. Részletesen nyilatkozott a fellebbezésben kifejtett érvekre.

Az alperes a fellebbezése kiegészítésében tévesnek találta az elsőfokú ítéletben alkalmazott kamatmértéket, mert a Ptk. 301/A. § (1) bekezdése a gazdálkodó szervezetek szerződéses viszonyában alkalmazható, azonban a peres felek között nem jött létre szerződéses kapcsolat, továbbá jogi álláspontját megismételve reflektált a felperesi ellenkérelemre.

A másodfokú bíróság az elsőfokú határozatot korlátozottan bírálta felül, mivel az alperes a szerzői jogdíj fizetési kötelezettségét 244.117 forint erejéig fellebbezésében nem támadta, ezért ebben a részében az ítélet jogerőre emelkedett.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta és a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti okszerű mérlegelésével állapította meg, hogy az alperes a peresített időszakra a felperes által meghatározott számú napok alapján számított szerzői jogdíj fizetésére köteles. Döntésével és indokaival a másodfokú bíróság egyetértett, kizárólag a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

Az Szjt. 16. § (1) bekezdése értelmében a szerzői jogi védelem alapján a szerzőnek kizárólagos joga van a mű egészének vagy valamely azonosítható részének anyagi formában és nem anyagi formában történő bármilyen felhasználására és minden

egyes felhasználás engedélyezésére. E törvény eltérő rendelkezése hiányában a felhasználásra engedély felhasználási szerződéssel szerezhető.

A 25. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy az írók, a zeneszerzők és a szövegírók képviselőiben a már nyilvánosságra hozott zenemű és irodalmi mű nyilvános előadásának engedélyezésére és az ennek fejében fizetendő díj mértékére vonatkozóan az irodalmi és a zenei művekkel kapcsolatos szerzői jogok közös kezelését végző szervezet köt szerződést a felhasználóval, kivéve, ha a szerző a 87. § (3) bekezdésében szabályozott nyilatkozatot tett. Az (1) bekezdésben szabályozott esetekben a tervezett felhasználást és a már megkezdett felhasználás megváltoztatását a felhasználó köteles az (1) bekezdésben említett közös jogkezelő szervezetnek előzetesen bejelenteni. Ez a szervezet a felhasználást a helyszínen ellenőrizheti [(4) bekezdés].

Az alperes nem vitatta, hogy a releváns időszakban a kávézóban történt szerzői jogvédelem alatt álló zeneművek nyilvános előadása, de azzal védekezett, hogy erre csak heti egy alkalommal került sor, amint azt elektronikus levelében 2012. február 29. napján jelezte, másrészt többször bekövetkezett vízkárra is hivatkozott, amit előre nem láthatott, de utólag bejelentett és igazolt a felperes felé. Minderre tekintettel saját számítása szerint 2012. február 29. és december 31. napja között a felszámított 122 nap helyet csupán 34 napot tartott nyitva az üzlet, ezért a közös jogkezelés alá tartozó egyes jogdíjak értesítőben feltüntetett tételeit alkalmazva fizetési kötelezettségét 244.117 forintban elismerte, a meghaladó követelést azonban elutasítani kérte.

A Pp. 164. § (1) bekezdése előírja, hogy a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el. A másodfokú bíróság osztotta, hogy az alperes ezen bizonyítási kötelezettségének a perben nem tett eleget. Noha 2012 februárjában, majd későbbi levelében is közölte, hogy az üzlet előreláthatóan kizárólag heti egy alkalommal lesz nyitva, azonban ez nem felelt meg a tényleges üzletmenetnek, ugyanis a felperes által végzett ellenőrzések ezzel ellentétes állapotot rögzítettek nyilvánvalóan a boltban tartózkodó alperesi alkalmazott közlése alapján. Így első alkalommal vasárnap és hétfő kivételével heti öt nap, másodszorra pedig heti három nap (csütörtök, péntek és szombat) nyitva tartás nyert megállapítást. A vízkárra vonatkozó alperesi védekezés sem foghatott helyt. Helyesen világított rá az eljáró bíróság, hogy a felhívott február 29-ei levélben maga nyilatkozta az alperes, hogy az üzlet 25-én is nyitva volt, holott amennyiben ott 22-én beázás történt, akkor értelmezhetetlen, hogy közvetlenül az elázás után még lehetőség volt a nyitva tartásra, de az azt követő teljes hónap alkalmatlan volt erre. Helyesen érvelt a felperes azzal, hogy önmagában a kárfelvételi jegyzőkönyv vagy a festési számla nem bizonyítja a kényszerű zárva tartást, illetve annak időtartamát, amit egyébként jogszabályi kötelezettség folytán az alperesnek jeleznie kellett volna a működési engedélyt kiadó önkormányzati hatóság felé is. Emellett arra is ki kell térni, hogy ezt az ázást az alperes nem jelezte sem a júniusi, sem a szeptemberi ellenőrzés alkalmával, hanem erről először csak a november 19. napján kelt és felpereshez november 26. napján megérkezett levelében tett említést. Önmagában annak a

ténye, hogy 2012. szeptember 12-én, tehát egy héttel a káresemény után az üzletben ellenőrzés volt tartható, cáfolja azt az alperesi állítást, hogy szeptember 5. és 30. között a kávézó zárva volt. Mindezt értékelve, figyelemmel arra is, hogy a változást előre kell bejelenteni, a felperesi jogdíjfizetési értesítőben megfelelően lett feltüntetve a napok száma és összegszerűségében is helyes a követelés.

A felhasználási szerződést az Szjt. 45. § (1) bekezdése kötelező írásbeliséghez köti. A 25. § (1) bekezdésének lényege, hogy a törvény megdönthetetlen vélelmet állít fel amellet, hogy a már nyilvánosságra hozott, ún. kisjogos zene- és irodalmi művek nyilvános előadására nézve a felhasználási engedély azzal keletkezik, hogy a közös jogkezelő szervezetnek befizetik a díjszabása szerinti előadási díjat. A közös jogkezelés a jogkezelő szervezet és a felhasználó között egy a szervezet terhére szóló szerződéskötési kötelezettség. A szerződés létrejötte (a díj megfizetése) előtti nyilvános előadás a kizárólagos jog megsértése lenne. Az, hogy ezzel engedélyezési jog gyakorlása történik világosan kitűnik az ellenőrzés során kiállított okirat megjelöléséből is, amin szerepel, hogy egyrészt adatszolgáltatási lap, másrészt felhasználási engedély. Emellett a periratokból kitűnik, hogy az alperes folyamatos jogviszonyban áll a felperessel, mert már a 2011. évre vonatkozóan is voltak köztük viták, amiben a felperes elfogadta az alperesi érveket. Nem foghatott ekként helyt az alperesnek a fellebbezés kiegészítésében előadott azon érvelése sem, hogy mivel a felek között nincs szerződéses viszony, ezért a felperes nem tarthat igényt a Ptk. 301/A. § bekezdésében meghatározott, a gazdálkodó szervezetek közötti mértékű késedelmi kamatra.

Mindezeket értékelve a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érintette, fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése folytán az alperes köteles megfizetni a felperesnek a felmerült másodfokú perköltségét, ami a képviselője 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. és 4/A. §-ai szerint számított áfával növelt ügyvédi munkadíjából áll.

Budapest, 2014. július 8.

. Lesenyei Terézia s.k.

a tanács elnöke

Dr. Pullai Ágnes s.k.
s.k.

előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea

bíró

A kiadmány hitelül:

